

se rekurs odmítá, nebo postupuje jinému příslušnému rekursnímu soudu, nebo že se zamítá, nebo že se mu vyhovuje buď tak, že se napadené usnesení změňuje nebo zrušuje. Podrobnější vývody v díle Hora, Československé civilní právo procesní, díl III. strana 137). Z pouhého výroku, že se stížnost stala bezpředmětnou, není zřejma žádná z těchto možností. Ale je zřejma, přihlíží-li se pro vysvětlení k dalšímu výroku o náhradě útrat stěžovatelce a k důvodům, ve kterých rekursní soud shledává skutková tvrzení stěžovatelky odůvodněnými a končí úvahou »Na základě těchto úvah bylo by stížnosti vymáhající věřitelky vyhověti, kdyby se zatím uplynutím doby žádost o odklad vyklizení a účel stížnosti bezpředmětnými nestaly«. Rekursní soud ve skutečnosti rekursu vyhověl, ale ve výroku se formálně nesprávně vyjádřil. Tato vada však nemůže nepředpojatému čtenáři zavdati příčinu k pochybnostem o pravém smyslu rozhodnutí. Proto nelze přisvědčiti stěžovateli v tom, že rekursní soud nerozhodl ve věci samé.

Čís. 7753.

Nálezy německých rozhodčích soudů jsou zde vykonatelné jen tehdy, došlo-li k písemné smlouvě stran, již se soudu tomu podrobily.

Rozhodčí soud spolku »Verein Berliner Getreide und Produkthändler E. V.« nelze klásti na roveň zdejším bursovním rozhodčím soudům.

(Rozh. ze dne 4. února 1928, R I 42/28.)

Vymáhající věřitel navrhl povolení exekuce na základě výroku rozhodčího soudu spolku Berlínských obchodníků obilím a výrobky v Berlíně. Soud první stolice exekuční návrh zamítl, rekursní soud exekuci povolil. **Důvody:** Exekuční návrh opírá se o výrok rozhodčího soudu spolku Berlínských obchodníků obilím a výrobky v Berlíně ze dne 19. ledna 1925, doplněný opravou ze dne 23. února 1925, který usnesením zemského soudu v Berlíně ze dne 29. dubna 1925 prohlášen byl za vykonatelný, dále o usnesení téhož soudu ze dne 13. května 1925 a ze dne 18. května 1925, jimiž straně povinné uložena náhrada útrat řízení o vykonatelnost rozhodčího výroku. Jde tedy o povolení exekuce na základě cizozemského exekučního titulu. Povolení toto předpokládá podle § 79 ex. ř., že vzájemnost státními smlouvami nebo vládními prohlášeními o tom vydanými, ve sbírce zák. a nař. vyhlášenými jest zaručena. To se v tomto případě stalo smlouvou s Německou říší ze dne 22. ledna 1922, která pod číslem 130/24 ve Sbírce zák. a nař. byla vyhlášena současně s vládní vyhláškou ze dne 25. června 1924 čís. 131 sb. z. a n. V této vyhlášce je zejména výslovně ustanoveno, že i výroky rozsudích a rozhodčích soudů tvoří platný exekuční titul, pokud jsou splněny podmínky v desáté knize německého civilního řádu soudního stanovené, a žádá se dále, by také v §§ 80 a 81 ex. ř. stanovené předpoklady byly splněny. Že v souzeném případě jsou splněny předpoklady ustanovení § 80 čís. 2 ex. ř., nyní změněného, a

předpisu § 328 něm. obč. zák. přízpůsobeného a ustanovení § 80 čís. 3 ex. ř., uznal již soud prvé stolice s poukazem k tomu, že strana povinná podáním odpovědi na žalobu u soudu rozhodčího pustila se do rozepře, následkem čehož výkaz o doručení žaloby vykazovati netřeba, a dále s poukazem k tomu, že vykonatelnost nálezu rozhodčího podle usnesení zemského soudu v Berlíně ze dne 29. dubna 1925 byla prokázána. Náležitosti ty shledává i soud rekursní splněnými. Prvý soud nemá však za splnění náležitosti § 80 čís. 1 ex. ř., poněvadž strana vymáhající nepředložila listinný doklad o podrobení se soudu cizozemskému, jakž vyžaduje § 80 čís. 1 ex. ř. ve spojení s ustanovením § 577 c. ř. s. a čl. XIV. uvoz. zák. k c. ř. s., a nemá ostatně exekuci za přípustnou již z toho důvodu, že žádaným exekučním výkonem uznán a uskutečněn by byl nárok z obchodu terminového, jemuž podle §§ 1270, 1271, 1273 obč. zák. a čl. XXIX. a XXX. uvoz. zák. k ex. ř. s ohledem na veřejný pořádek a mravnost odepřena jest platnost a žalovatelnost (§ 81 čís. 4 ex. ř.). K tomuto důvodu budiž ihned podotčeno, že v důvodech rozsudku ze dne 23. července 1927 první soud uvedl, že nabytí přesvědčení o tom, že šlo o obchod terminový, že se vrchní zemský jako odvolací soud v rozsudku ze dne 26. září 1927 otázkou termínového obchodu nezabýval, nabytí z jiného důvodu přesvědčení o neodůvodněnosti odvolání, a nelze proto míti za zjištěno, že obchodní jednání, o něž jde, bylo obchodem terminovým. Okolnost tato byla by důvodem k odepření povolení exekuce podle § 81 čís. 4 ex. ř. jen tehdy, kdyby z obsahu exekučního titulu, tedy nálezu rozhodčího, shora citovaného, zejména z jeho důvodů byla patrno; tomu však tak není, neboť obsah nálezu rozhodčího nijak tomu nenasvědčuje, že šlo o obchod terminový, a dlužno tudíž uplatňování této meritorní námitky ponechatí případnému odporu ve smyslu § 83 ex. ř. Zbývá tudíž jen posouditi oprávněnost exekučního návrhu s hlediska § 80 čís. 1 ex. ř. Strana vymáhající prokázala potvrzením komisionáře Rudolfa B-a ze dne 18. října 1924, že obchod byl uzavřen jeho sprostředkováním na Berlínské burse, že byla výslovně umluvena pro všechny spory z této smlouvy »Berlínská arbitráž a obchodní zvyklosti« (Schiedsgericht Berliner Arbitrage und Handelsgebräuche) — jak to na předposlední a poslední řádce tohoto potvrzení jest uvedeno — dále, že straně žalované dodán byl podle dopisnice ze dne 23. října 1924 závěrečný list ze dne 20. října 1924, který rovněž obsahuje doložku »Berliner Arbitrage und Handelsgebräuche« a že povinná strana telegramem a dopisem ze dne 10. listopadu 1924, tedy písemně prohlásila, že s touto uzávěrkou a podmínkami v ní obsaženými je srozuměna. Výraz »Berliner Arbitrage und Handelsgebräuche« znamená v obchodu obilím podle § 7 obchodních zvyklostí, že rozhodčí soud spolku »Verein Berliner Getreide und Produktenhändler E. V.« má rozhodovati o všech sporech ze smlouvy, a dále, že plništěm pro obchod je Berlín (§ 9 obch. zvyklostí). Dále je spisy rozhodčího soudu prokázáno, že strana povinná podala na žalobu strany vymáhající odpověď, v níž nenamítala nepřislusnost rozhodčího soudu, nýbrž vznesla námitky proti nároku samému. Podle těchto písemných

dokladů šlo o bursovní obchod, uzavřený na Berlínské burse mezi protokolovanými obchodníky a tu podle čl. XIV. čís. 3 uvoz. zák. k c. ř. s. k podrobení se příslušnosti soudu rozhodčího stačilo bez výtek se stavší přijetí závěrečného listu stranou povinnou. Tato nejen že závěrečný list ve příčině doložky »Berliner Arbitrage und Handelsgebräuche« nepozastavila, ale dokonce obsah závěrečného listu, tedy i výhradu rozhodčího soudu dopisem ze dne 10. listopadu 1924 schválila a má proto soud rekursní náležitost § 80 čís. 1 ex. ř. za splněnu.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Nejvyšší soud vyslovil se v jiné věci (viz sb. n. s. čís. 7471) o vykonatelnosti nálezů rozhodčích vydaných v říší německé jako exekučních titulů v ten rozum, že k vykonatelnosti jest třeba, by nálezy byly vydány též podle předpisů zdejšího práva. Československý civilní řád soudní vyžaduje k platnosti smlouvy o rozhodčí písemnost (§ 577 poslední věta). Ústní smlouva jest neplatná, důsledkem toho jest nález rozhodčího soudu vydaný na základě smlouvy, jež nestala se písemně, neúčinný podle § 595 čís. 1 c. ř. s. Ovšem vejde podle zdejšího práva v účinnost nález rozhodčího soudu i bez oné náležitosti, nebylo-li do tří měsíců žalováno podle § 595 c. ř. s. o jeho neúčinnost. Tohoto předpisu nelze však užítí na nálezy rozhodčích soudů německých. Německý soudní řád civilní ve shodě s občanským zákonem nevyžaduje písemnosti k platnosti smlouvy o rozhodčí (§ 1027), nezná proto žaloby obdobné žalobě podle §§ 595 čís. 1 a 596 c. ř. s. z důvodu neplatnosti smlouvy pro nedostatek písemnosti. Lze sice žalovati o zrušení rozhodčího výroku, ale jen z důvodu § 1041, pod něž nelze zařaditi důvod shora uvedený. Je proto trvati na požadavku, že nálezy německých soudů rozhodčích jsou zde vykonatelné především jen tehdy, došlo-li k písemné smlouvě stran, kterou se soudu tomu podrobily. Pro správnost tohoto názoru mluví i sdělení ministerstva spravedlnosti čís. 48 Věstníku z roku 1926, podle něhož nálezy vydané rozhodčími soudy na území Československé republiky mohou býti v německé říši prohlášeny vykonatelnými usnesením podle § 1042 něm. civ. řádu, byly-li zachovány formální náležitosti §§ 1039 a 1045 tam vytčené. Lze tedy vykonatelnost nálezů čsl. rozhodčích soudů prohlásiti jen tehdy, bude-li nález doručen stranám současně ve dvojím vyhotovení a při vyplnění dvojího výkazu o doručení, z nichž jeden bude ponechán u čsl. soudních spisů, kdežto druhý bude možno postoupiti příslušnému německému soudu pro jeho spisy. Žádají-li tudíž německé soudy k prohlášení vykonatelnosti nálezů čsl. soudů rozhodčích, by zachovány byly uvedené formální předpisy něm. řádu soudního, jest podle zásady recipacity tím spíše požadovati splnění základní náležitosti písemnosti smlouvy co do nálezů německých soudů rozhodčích, mají-li zde býti uznány za exekuční tituly. Nedostatek písemnosti není totožným s příslušností rozhodčího soudu. O tuto nejde, nýbrž o účinnost nálezu roz-

hodčího soudu podle § 595 c. ř. s. Podle toho jest posouditi oprávněnost žádosti v této exekuční věci. Z předložených spisů nelze usouditi, že došlo k písemné smlouvě rozhodčí podle § 577 c. ř. s. K tomu nestačí dopisy vyměněné mezi stranami, zejména ani dopis povinné strany ze dne 10. listopadu 1924, jenž jest pouze stvrzením strany, že souhlasí se závěrkou (mit Aufrechterhaltung des Schlusses) bez jakékoliv zmínky o doložce připojené k závěrce a znějící Berliner Arbitrage. Podle rekursního soudu šlo o bursovní obchod na berlínské burse mezi protokolovanými obchodníky, a stačí prý podle čl. XIV. čís. 3 uvoz. zák. k c. ř. s. k podrobení se příslušnosti rozhodčího soudu nepozastavené přijetí závěrečného listu povinnou stranou. Ale podle spisů nelze usouditi, že rozhodčí soud spolku Verein Berliner Getreide und Produktenhändler E. V. lze klásti na roveň zdejším bursovním soudům, zřízeným na základě zákona ze dne 1. dubna 1875, čís. 67 ř. zák. a čl. XIII. uvoz. zák. k c. ř. s. To nelze vyčísti z příl. čís. 22 (Berliner Handelsgebräuche), jež jest patrně sbírkou zvyklostí sestavenou jmenovaným spolkem, vymáhající strana pak sama již v návrhu poukázala výslovně na to, že jde o nález rozhodčího soudu, a v rekursu přímo zdůrazňuje, že nález byl vydán soukromým rozhodčím soudem. Čl. XIV. čís. 3 předpokládá především, že splněny jsou podmínky čl. XIII. a XIV. prvý odstavec, což není patrné ze spisů. Postačí však poukaz na výslovné ustanovení § 2 na str. 70 příl. čís. 22, t. j. jednacího řádu stanoveného pro zmíněný rozhodčí soud, podle něhož zakládá se příslušnost tohoto soudu sjednáním stran (... wenn die Parteien vereinbaren...). Co do této úmluvy platí pro zdejší soudy požadavek písemnosti podle § 577 c. ř. s., jak bylo shora vytčeno.

Čís. 7754.

S republikou Polskou není záruky vzájemnosti ve smyslu § 79 ex. ř.

(Rozh. ze dne 4. února 1928, R I 49/28.)

Vymáhající věřitel navrhl povolení exekuce na základě rozsudku krajského soudu v Jasle, potvrzeného rozsudkem apelačního soudu v Krakově. Soud první stolice exekuční návrh zamítl, rekursní soud exekuci povolil. Důvody: Proti rozsudkům, na jejichž základě bylo žádáno o povolení exekuce, není podle usnesení krajského soudu v Jasle ze dne 19. srpna 1927 dalšího právního jednání, které by zdržovalo jich vykonatelnost, a podle téhož usnesení bylo předvolání, kterýmž bylo zahájeno řízení v Jasle, straně povinné do vlastních rukou doručeno a jednala strana povinná jako strana v rozepři. Jsou tu tedy veškeré náležitosti § 80 ex. ř. a není tu důvodu k odepření povolení podle § 81 ex. ř. Smlouva mezi Československou republikou a republikou Polskou ze dne 6. května 1925 o úpravě právních styků ve věcech občanských, trestních a nesporných čís. 5 sb. z. a n. z roku 1926 ustanovuje v § 1, že státní příslušníci každé ze smluvních stran